

LETNIK XXVII, JULIJ-AVGUST 2019

Mir
7-8

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: ČAS HUDIČA IN ODPADA

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. junija 2019

»Dragi otroci!

Zahvaljujem se Bogu za vsakega od vas.

Na poseben način, otročiči, hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.

Pripravljam vas za nove čase, da bi bili trdni v veri
in vztrajni v molitvi, da bi po vas deloval Sveti Duh in prenovil obličje zemlje.

Z vami molim za mir, ki je najdragocenejši dar,
čeprav satan želi vojno in sovraštvo.

Vi, otročiči, bodite moje iztegnjene roke in ponosno pojdite z Bogom.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. julija 2019

»Dragi otroci!

Moj klic je za vas molitev.

Naj bo molitev za vas radost in venec, ki vas veže z Bogom.

Otročiči, prišle bodo preizkušnje in vi ne boste močni in greh bo vladal, toda
če ste moji, boste zmagali, ker bo vaše zatočišče srce mojega Sina Jezusa.

Zato, otročiči, vrnite se k molitvi, dokler vam molitev ne postane
življenje podnevi in ponoči.

Hvala vam, ker ste odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE 7-8

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

**TEMA MESECA: ČAS HUDIČA
IN ODPADA ... 6**

INTERVJU

Božje poti so čudovite! ... 13

SVETNIK 20.STOLETJA

Blaženi Alojzij Stepinac ... 19

ZNAMENJA PRED ZAČETKOM

PRIKAZANJ ... 24

MOLITEV

Prišel si, da vržeš ogenj... 26

6. MARIJIN DAN ... 28

PRIČEVANJE

Šla bom bosa na Križevce ... 30

**38-LETNICA PRIKAZOVANJ ...
33**

POROMALI SMO

Romanje družin v Medžugorje ... 35

Romanje s kolesom v Medžugorje ...
38

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ...
41

MARIJINI OBROKI ... 44

ROMANJA ... 45

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Zaradi dopustov so tudi naši sodelavci pohiteli in tako prihaja revija med vas nekoliko prej kot običajno. Pohiteli pa smo tudi zaradi **Mladifesta, ki se začne 1. avgusta**, pa morda koga še spodbudimo, da se odloči za to enkratno izkušnjo, ki jo ponuja Medžugorje.

Dogajanja je bilo v bližnji preteklosti veliko, posamezne drobce smo poskušali zajeti in vam vsaj nekaj tega posredovati. Ob tem ne moremo mimo zahvale vsem, ki so kakorkoli pomagali, da je na Marijinem dnevu v Velesovem vse lepo teklo, pri čemer velja posebej omeniti velesovskega župnika **Slavka Kalana!** Bog povrni!

V tokratni osrednji temi Primož Krečič predstavi čas, v katerem živimo, kot čas hudiča in odpada. A to je le del resnice, hudič ima namreč nepremagljivo nasprotnico, našo in Božjo Mater Marijo. Zaupanje vanjo in upoštevanje njenih sporočil nas vodi po pravi poti k pravemu cilju!

Želimo vam blagoslovljene dopustniške dni! Naj v tem času ne bo prekinjena zveza s Tistim, ki ljubeče hodi ves čas z nami!

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. junija 2019*

*»Dragi otroci,
samo čisto in odprto srce bo storilo, da zares
spoznate mojega Sina in da bodo vsi tisti, ki ne
poznajo Njegove ljubezni, le to spoznali po vas.
Samo ljubezen bo storila, da boste došli, da je
ljubezen močnejša od smrti, ker je prava ljubezen
premagala smrt in jo izničila.
Otroci moji, odpuščanje je vzvišena oblika
ljubezni.
Vi, apostoli moje ljubezni, morate moliti, da bi bili
močni v duhu in bi mogli dojeti in odpustiti. Vi,
apostoli moje ljubezni, z razumevanjem in
odpuščanjem dajete zgled ljubezni in usmiljenja.
Da bi zmogli dojeti in odpustiti je dar, za katerega je
treba moliti in ga negovati.
Z odpuščanjem pokažete, da znate ljubiti. Pogledajte
samo, otroci moji, kako nebeški Oče ljubi vas z
veliko ljubeznijo, razumevanjem,
odpuščanjem in pravičnostjo, kako vam daje
mene – mater vaših src. In glejte, tu sem
med vami, da vas blagoslovim z
materinskim blagoslovom, da vas pokličem
k molitvi, postu, da vam govorim, da
verujete, da upajte, da odpuščajte, da molite
za svoje pastirje in nad vsem da brezmejno
lubite.
Otroci moji, sledite mi. Moja pot je pot
miru in ljubezni, pot mojega Sina.
To je pot, ki vodi do zmage mojega srca.
Hvala vam.«*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. julija 2019*

*»Dragi otroci,
po volji usmiljenega Očeta sem vam in vam bom še dajala
očitna znamenja svoje materinske navzočnosti. Otroci moji, to
je materinska želja za ozdravljenje duš. To je želja, da bi imelo
vsako moje dete resnično vero, da bi doživelo čudežne
izkušnje, pijoč iz izvira besede mojega Sina, besede življenja.
Otroci moji, moj Sin je s svojo ljubeznijo in žrtvijo na svet
prinesel luč vere in vam pokazal pot vere. Kajti, otroci moji,
vera povzdiguje bolečino in trpljenje. Resnična vera stori
molitev bolj občuteno, izvršuje dela usmiljenja: pogovor,
miloščino. Tisti moji otroci, ki imajo vero, resnično
vero, so kljub vsemu srečni, ker živijo začetek
nebeške sreče na zemlji.*

*Zato, otroci moji, apostoli moje ljubezni, kličem
vas, da date zgled resnične vere, da prinašate
luč tja, kjer je tema, da živite mojega Sina.*

*Otroci moji, kot mati vam govorim:
ne morete iti po poti vere in slediti mojemu
Sinu brez vaših pastirjev.*

*Molite, da bi imeli moč in ljubezen, da vas
vodijo. Naj bodo vaše molitve vedno ob njih.*

Hvala vam.«

TEMA MESECA

ČAS HUDIČA IN ODPADA

Po veliki sintezi življenja v srednjem veku se je začelo tako imenovano oddaljevanje družbe in življenja od Boga in Cerkve. Človeštvo je to razumelo kot rast osebne zavesti in svobode, dejansko pa je bil korak stran od celovitosti življenja, od vere in Boga. Vedno bolj osvobojen razum je v svojem napuhu prevzemal vlogo ter **mesto Boga in predstavil človeka kot samostojnega ter neodvisnega od Cerkve in Boga**. V podobi bi lahko rekli, da se je veja hotela postaviti sama, brez drevesa. Ponovila se je zgodba z začetkov človeštva, ki se imenuje izvirni greh. Ta ni samo v upornosti Bogu in napuhu, ampak tudi **v razkroju človeškosti in pristajanju na nagonsko prvinskost** človeštva ter na propad. Zahodna civilizacija je s tem porezala svoje korenine in tako lahko na mesto izpraznjene

degeneriranosti nekdanj krščanskih narodov prihajajo prišleki iz islamskih, afriških in azijskih držav. Državni ateizem (pogled na svet, človeka, življenje brez Boga, duše, morale, večnosti) je zamenjala liberalna masonska doktrina in moralna anarhija raznih nevladnih organizacij, ki v celofan zavijajo to dogajanje. Vse je treba uničiti, samo da ne bo Kristusa in Cerkve za obnovo življenja.

Uporništvo in napuh človeka
Krščanstvo in evropska civilizacija sta zrasla z roko v roki. Krščanski misijonarji so civilizirali barbarske narode in njihovo krutost obrnili v plemenito služenje bližnjim ter v osebni razvoj. Krščanski pogled na družino je dvignil kvaliteto življenja in zlasti v mestih je cvetela medsebojna pomoč ter socialna skrb

za ljudi od rojstva do smrti. Ta celovitost je dosegla svoj višek v mestnih državah visokega srednjega veka, potem pa je šel razvoj v smeri humanizma in **večjega poudarjanja posameznika ter njegovega razuma**. Sledila je industrializacija, razvoj znanosti, nastopile so velike ideologije v imenu nacije in velikega razuma. Papež Janez Pavel II. je spregovoril o novem totalitarizmu ateizma, ki hoče osamosvojiti različna področja življenja od Boga in žal tudi od človeka. Tako so se znanost, tehnika, nacionalizmi, potrošnja dvignili nad človeka in ga naredili za ujetnika. Namesto da bi rasel v svoji človeškosti, postaja vse bolj razpuščena žival, osamljen, nasilen in brezsrčen. V mislih, čustvih, navadah in medijih je **čutiti nasilje do vsega/vseh, ki ne trobijo v isti rog z dekadentnimi zastopniki modernih »vrednot« in propada**.

Nepokorni razum je razvil ideologije, ki so v prejšnjem stoletju povzročile toliko smrti in nasilja, kot ga človeštvo v svoji zgodovini ni poznalo. Kljub samozadostnosti in napuhu krutega liberalnega sveta pa še vedno obstaja strah pred krščanskimi simboli, opredelitvami vrednot, spoštovanjem življenja in zakona. Nič ne sme biti trdno, noben odnos zavezujoč, kraljujeta naj samo užitek in napuh. Mlade generacije, ki so od zibelke naprej prežete s tem potrošniško ateističnim duhom,

nezadržno bežijo iz Cerkve in **od Kristusa. Čutijo ga kot konkurenta**, Cerkev kot zategnjeno gospodarico, za vsem pa je **namišljena grožnja o izgubi samostojnosti in svobode**. To se še posebno obnese v ženskem svetu, ki je po naravi bolj religiozen. Vsekakor toliko nasilja, kolikor ga je prisotno sedaj, do vsega, kar je povezano s Cerkvijo, še ni bilo v zgodovini. Če je bil Zahod zibelka krščanstva, postaja sedaj njegov grob.

Marija opozarja na delovanje Satana

Odpad Zahoda je omenila tudi Marija v svojih sporočilih: »Zahod je povečal napredek, vendar brez Boga, kot da je on stvarnik.« (30. 10. 1981) Marija je pokazala na izhodišče masovnega odpada v evropskem krščanstvu: **ljudje ne sprejemajo več Kristusa za Odrešenika in ne**

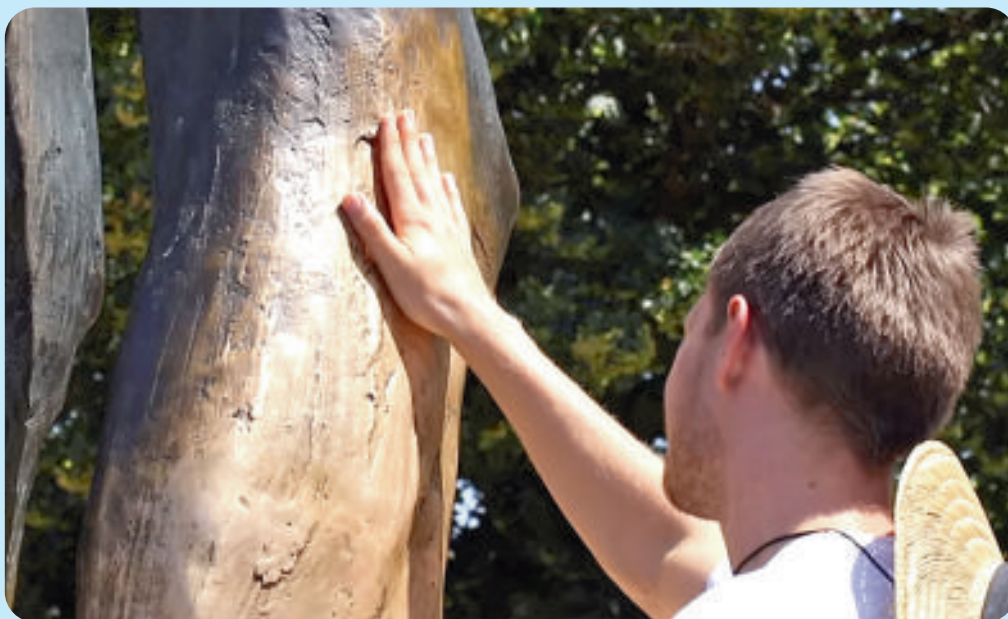

priznavajo Boga Stvarnika. Marija se je prikazala na robu Zahoda, v Hercegovini, na zgodovinski meji z Vzhodom, in se postavila v boj s protičloveško in protikrščansko miselnostjo Evrope. V tem je **prepoznala Satanovo delo in začela je oster boj z njim** in tistimi, ki so se mu predali. Predvsem pa je za vsem tem dogajanjem razkrila njegovo pobudo in zavajanje, ko korak za korakom ruši Božje načrte in vodi človeštvo v propad. V ospredju ni več ateistično upiranje Kristusu in Cerkvi, **najsvetejša vrednota** je v zadnjih desetletjih **potrošništvo z užitkom**. Temu se mora vse podrejati. Morda je to edina skupna točka, pod katero se lahko podpišejo ljudje na Zahodu. Za vse ostalo se lahko prepirajo, uživanje, tudi če vodi v propad, pa je nedotakljivo.

Satanova ura in Marijin čas

Medžugorska sporočila govorijo o Satanovi uri v sodobnem času. Njegov način delovanja ima strukturo, ki je značilna za vse čase: **človeka vabi, da bi se uprl Bogu in sam stopil na Njegovo mesto** ter delal, kar sam hoče. Ko je verjel hudiču, je prvi človek doživel veliki padec. Spoznal je svojo krhkost, trpljenje, umrljivost in čakal na Božje odrešenje.

Danes smo v podobnem stanju, čeprav je Odrešenik že prišel. Želeli smo narediti raj na zemlji in Mu rekli, da Ga ne potrebujemo. Marija imenuje to stanje: **'novi svet brez Boga'** in opozarja, da to vodi k **nevarnosti popolnega uničenja človeštva in sveta**. Pred padcem komunizma je Marija opozarjala, da vsiljuje strupeno meglico množičnega

ateizma in zavrača odrešenje s strani Kristusa in krščanstva. V sodobnem potrošniškem ateizmu pa Satan vrti ljudi v krogu užitkov in predmetov, da se z njimi obkladajo in bežijo v umetne naslade.

Evropa je tako pristala v svoji praznini, brez duha, brez življenja in brez prihodnosti. **V njeni ustavi ne smejo biti omenjene krščanske vrednote!** V nastopnem govoru nove predsednice Evropske zveze ni bilo niti besedice o temeljih, na katerih so prvi očetje utemeljili to Zvezo. Kot da je Evropo sram korenin, iz katerih je zrasla civilizacija. Poleg tega se širi **peklenska vojna proti zakonu moškega in ženske ter proti življenju**, za katerega mislijo, da je mogoče z njim prosto manipulirati. Hudiču je uspelo porušiti drevo dobrega in zla, pa tudi drevo življenja. Marija je povedala, da za tak svet ni prihodnosti, niti odrešitve. Brez Boga je človek obsojen na žalost, sovraštvo, nemir, na izginotje. Duhovna tragedija napuhnjenega in pokvarjenega Zahoda je **največja satanska obsedenost mase v dvatisočletni zgodovini**. Satan zmaguje na mnogih frontah, v svoje roke dobiva ljudi, ki ne vidijo razlogov, da bi zaupali Bogu in živeli v Cerkvi.

Toda to je tudi **čas Marije, ki se srečuje s Satanovo uro v velikem boju duha**, ki se odvija v srcih posameznikov in tudi na drugih

področjih. Marija je na začetku tretjega tisočletja povabila k posvetitvi njenemu Brezmadežnemu Srcu in Srcu Sina Jezusa. **Brez spreobrnjenja h Kristusu ne bo spremembe in zmage**. Prav tako je treba tudi vedeti, da je hudič prepričan, da je uspel dobiti svet v svoje roke in da vse bolj prihaja ura, ko bo mogel sebe postaviti na mesto Boga. Marija pravi: »Na poseben način vas vse kličem, da molite za moje namene, da bi po svojih molitvah ustavili Satanov načrt s to zemljo, ki je vsak dan vse bolj oddaljena od Boga in namesto Boga postavlja sebe in uničuje vse, kar je lepo in dobro v dušah vsakega od vas. Zato, otročiči, oborožite se z molitvijo in postom, da se boste zavedali, kako vas Bog ljubi, in izpolnjujte Božjo voljo.« (25. 10. 2008) Tisti, ki sledijo hudiču, tudi če vanj ne verujejo, se mu izročijo in zaupajo v njegovo zmotno vseomogočnost. Načrt Kraljice miru je povsem drugačen, podoben je soncu, ki vstaja in se pne vedno višje ter osvetljuje velik del sveta. **Odkar se Marija prikazuje, postaja imperij zla vse šibkejši**, čeprav Satan še vedno dela veliko hrupa. Svetost Marije, njena luč in moč njene ljubezni se razlivajo v srca ljudi. Majhna skupnost njenih apostolov postaja vse večja vojska, nepremagljiva armada, pred katero se bodo zdrobila vrata pekla.

Boj se nadaljuje

Sinovi hudobije in Marijini učenci **se bojujejo ter se usmerjajo proti zaključni bitki za prihodnost sveta**. Marija prosi svoje apostole, da bi izžarevali njeno luč, ljubezen in mir. S tem se bodo vrste zla razpršile kot megla. Od začetka zgodovine odrešenja je obljubljena rešitev. (1 Mz 3) Krščanstvo je v svojem jedru **osvoboditev od hudobije**, čeprav se današnji ljudje, podobno kot Izraelci, vračajo v Egipt, v kraj suženjstva, kjer so lonci, polni mesa in čebule. Užitek, preživetje, moralna razpuščenost pomenijo ljudem več kot notranji mir in svoboda, dostojanstvo. **Zaslepljeni so, da ne vidijo dobrote Očeta in upanja vere**, ki gre preko tragičnega minevanja in greha.

Brez Boga ne more biti novega sveta. Posledice tega so črnogledosti, tragičnost, ker ljudje raje vztrajajo v tem, kot da bi sprejeli Boga in uresničili svojo najglobljo poklicanost v odnosu z Njim. **Čas je težak**: »Dragi otroci, jaz, kot Mati, ki ljubi svoje otroke, vidim, koliko je težek čas, ki ga živite. Vidim vaše trpljenje, vendar vi morate vedeti, da niste sami. Moj Sin je z vami. On je povsod. Neviden je, a ga morete videti, če ga živite. On je svetloba, ki vam obseva dušo in daje mir. On je Cerkev, ki jo morate ljubiti in vedno moliti in se boriti zanjo, toda ne samo z besedami, temveč z deli ljubezni.«

(2. 8. 2015)

V današnjem času se ne zamegljuje le krščanskih korenin in vrednot, ampak tudi upanje in ljubezen. Kristjani govorijo o Jezusu, vendar **se zanj ne opredelijo, ne pomeni jim prve svetinje, zato tudi ne rešitve in načina življenja**. Kraljestvo teme zavaja in uničuje, podcenjuje tisto, kar je dragoceno, in ustvarja umetne želje. Vse to vodi v **globaliziranje strahu, uničenje planeta** s takšno ali drugačno vojno, zmago peklenškega sovraštva in kraljestva teme. Vse to bi bilo še bolj očitno brez Marijinih posegov. Vidce je spodbudila: »Dragi otroci! Z radostjo sem tudi danes z vami in vas vse kličem, otroci, molite, molite, molite, da bi došli ljubezen, ki jo imam za vas. Moja ljubezen je močnejša od zla, otroci, zato se približajte Bogu, da bi občutili mojo radost v Bogu. Brez Boga, otroci, nimate prihodnosti, nimate upanja, niti odrešenja, zato pustite zlo in izberite dobro. Jaz sem z vami in z vami posredujem pred Bogom za vse vaše potrebe. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.« (25. 7. 2015) Pod valovi globalizacije ateizma, ki ga zahodna civilizacija izvaža po vsem svetu, **ostaja preprosta ljudska religioznost**, ki ohranja živ odnos z Bogom, s Kristusom. »Otroci moji, ravnajte tako, da bodo vsi spoznali mojega Sina, ravnajte tako, da bo ljubljen, ker je resnica v mojem Sinu, rojenem od Boga – Božjem

Sinu. Ne izgublajte časa z odvečnim razmišljanjem; oddaljili se boste od resnice. S preprostim srcem sprejmite Njegovo besedo in jo živite. Če živite Njegovo besedo, boste molili. Če živite Njegovo besedo, boste ljubili z usmiljeno ljubeznijo, ljubili boste eni druge. Bolj ko boste ljubili, dlje od smrti boste. Za tiste, ki bodo živeli besedo mojega Sina in ki bodo ljubili, bo smrt postala življenje.» (2. 8. 2015)

Pomen medžugorskih prikazanj

Marija je največja učiteljica človeškosti v današnjem času.

Njeno dolgo prisotnost v Medžugorju je mogoče razumeti zaradi težkih okoliščin, **v katerih hoče človeštvo zaobiti Kristusa in Cerkev** ter si ustvariti raj s svojimi omejenimi močmi ter načrti. Satan sprejema te odločitve in z napuhnjeno glavo vodi v smrt in uničenje vsega. Marija je

večkrat poudarila to nevarnost: »Dragi otroci! Tudi danes vas kličem, živite v molitvi vaš klic. Kot nikoli doslej želi satan sedaj s svojim okuženim vetrom sovraštva in nemira zadušiti človeka in njegovo dušo. V mnogih srcih ni radosti, ker ni Boga, niti molitve. Sovraštvo in vojna rasteta iz dneva v dan. Kličem vas, otroci, pričnite znova z zanosom hojo svetosti in ljubezni, ker sem jaz zaradi tega prišla med vas. Bodimo skupaj ljubezen in odpuščanje za vse tiste, ki znajo in hočejo ljubiti samo s človeško ljubeznijo, ne pa s tisto neizmerno Božjo ljubeznijo, h kateri vas kliče Bog. Otroci, naj bo upanje na boljši jutri vedno v srcu.« (25. 1. 2015)

S svojimi sporočili je Marija razbila mnoge načrte hudobnega duha in okrepila vero v srcih, ki zaupajo, poslušajo in ljubijo. V sedanjem odločilnem času se mora

človeštvo zbuditi in se odločiti za bojno polje. Gre za to, da se razkrije, kdo je gospodar sveta in kako vlada. Pri tem je pomembno vedeti, **da je bil že poražen na križu, iz katerega Kristus uresničuje svoje kraljevanje.** V času, ko se Marija prikazuje in preden se bodo razodele skrivnosti iz Medžugorja, se moramo ljudje odločiti, ali bomo upoštevali znamenja Marijinega kraljevanja v zgodovini, ki nas vodijo do zavestne odločitve za Boga in do rešitve našega življenja ali ne. Človeštvo se mora zavesti, da je deležno Božjega usmiljenja in sprejeti njegov dar.

Ne smemo pa pozabiti, da je Marija povedala vidcem, da so to **njena zadnja prikazanja na svetu.** S tem je želela pokazati na velik pomen teh

prikazanj za vse človeštvo. **Medžugorje je zadnji veliki klic k spreobrnjenju.** To je izjemno dogajanje in posebna milost, ki je dana naši generaciji in se ne bo ponovila v prihodnosti. Tudi Izraelci so blodili 40 let po puščavi in se šele po zamenjavi generacije podali v boj za osvoboditev dežele. Očitno je v tem velika podobnost z rodом, ki mu je podarjena vzgoja Marijinih prikazovanj. **Boj bo še hujši, toda treba se je zbrati ob Mariji,** ki ni izgubila nobenega boja. Toliko manj bo izgubila to veliko bitko.

Primož Krečič

Fotografije:

<https://www.youtube.com>

INTERVJU

BOŽJE POTI SO ČUDOVITE!

Ker smo tik pred začetkom mladifesta v Medžugorju, je naša tokratna gostja študentka medicine Neža Kolar. Zagotovo bo tudi vas, dragi bralci, nagovorila s svojo prisrčno neposrednostjo, pa tudi z duhovno globino.

Neža, že od nekdaj romaš v Medžugorje. Kdaj si šla prvič in kaj ti je od takrat najbolj ostalo v spominu?

Hah, to je že daleč nazaj ... Imela sem približno deset let in edino, česar se spomnim, je to, da smo šli na Križevac in da je po poti dol tako močno deževalo, da smo bili vsi čisto mokri. Takrat mi je ati rekel: »No, zdaj pa lahko skačeš, kolikor hočeš, po vseh lužah.« Bolj mokri namreč sploh nismo mogli biti, luže pa so

bile ogromne in sem res v vsako skočila z največjim užitkom :). Ta spomin mi je še danes pri srcu.

Kako pa je bilo kasneje? Si pogosto obiskovala ta kraj?

Z družino smo večrat romali v Medžugorje. Ker so me tja vozili že kot otroka, sprva nisem doživljala nič posebnega, čeprav sem po tem hrepenela: da bi doživela kakšen čudež, morda videla našo nebeško mamico Marijo, morda videla bolnika vstati z vozička ... ali da bi tam nekaj prosila, in ko bi prišla domov, da bi bili vsi drugačni, spremenjeni (razen mene :)) ... ali ... Pa tega ni bilo.

Potem pa je bilo eno romanje drugačno in takrat se je vse spremenilo. V prvem letniku fakultete prvič ni bilo več samoumevno, da

Julij-avgust 2019

13

lahko grem v Medžugorje. Imela sem namreč obvezne vaje, moji starši pa prav tako niso dobili dopusta. Pa sem vse izročila Mariji in rekla: »Poglej ... če Ti želiš, Marija, me pokliči in uredi, da bom lahko šla ...« In sem šla!

Takrat sem tudi prvič opustila vsa svoja pričakovanja, želje po spremembah. Preprosto sem rekla: »Marija, grem k Tebi preprosto zato, ker Te imam rada. Vesela sem, da lahko grem in ne bom se ukvarjala s tem, kaj boš Ti naredila. Ne bom Te spet prosila za tisoč stvari, za katere mislim, da jih potrebujem. Pa saj si moja mamica, Ti vse najbolje veš.« Naj povem še, da sem imela težave tudi zaradi prispevka za romanje, pa sem tudi to prepustila Mariji ... To je

bilo prvo romanje, ki je bilo resnično romanje. Prejela in doživela sem veliko milosti, vključno s to, da sem sploh šla.

Ko smo se bližali cilju, je organizatorka urejala še plačilo romanja. Ko je prišla do mene, pa mi je povedala, da je zame že plačala gospa Ljubica. Ostala sem brez besed. Ko sem se Ljubici kasneje zahvalila, mi je povedala, da je tako čutila ... Kako velik si, Bog, ki poskrbiš za vse, kar izročim v Tvoje roke!

Spomnim se, da smo na cilj prišli okoli treh (ura Božjega usmiljenja), na petek. Z manjšo skupino smo pred Marijinim kipom pred cerkvijo zmolili rožni venec Božjega usmiljenja. Pri peti desетки sem

zavonjala čudovit vonj po vrtnicah. Takoj sem vedela, da je Marija z nami, in bila sem vesela, da je to na tak način povedala tudi meni. Včasih bi na to verjetno odreagirala čisto drugače, v smislu: 'Ooo, uaaaau, čudež.' Zdaj pa sem iskala le Boga ... Po molitvi so ostali večinoma šli jest, mene pa je vleklo v cerkev pozdravit Marijo. Vstopila sem sredi poročne maše in povem vam, da česa tako lepega še nisem doživela ... Ni besed, s katerimi bi ljudje lahko opisali spoznanja in Božjo bližino, Njegov dotik prav po zakramentu svetega zakona.

Od takrat sem dol šla morda vsake pol leta ..., kakor me je Marija poklicala.:)

Vem, da imaš zelo rada Mladifest. Kaj ti pomeni Mladifest?

To pa je bil poseben Marijin klic! Sprva skoraj nisem hotela iti, ker sem se bala in otepala množice in puhlih festivalov, na katerih ne odrineš na globoko. Že po poti pa sem svoje mnenje spremenila. Na cilj smo prišli ravno na večerno sveto mašo. Kar osupnila sem nad tako veliko množico in zastavami, ki so plapolale Mariji na čast.

Program je naravnost odličen in vsem priporočam, da se ga držijo in ne spustijo ničesar. Dobro se spomnim katehez, ki so se mi tako globoko vtisnile v srce, da so edini nagovori, iz katerih živim še danes. Najbrž je tako, ker človek nekako čuti, da tisti,

ki tam govori, govori tisto, kar tudi živi.

Osebnost me vedno nagovori množica duhovnikov, ki delijo obhajilo. V Medžugorju se mi vedno zdijo kot tisoči belih angelov, ki delijo nebeški kruh. Vidiš duhovnike, ob katerih čutiš, da so, kar so, z vsem svojim srcem, predani Bogu in Mariji ... Spomnim se, kako mi je eden od njih odpiral nova obzorja vere ... Priložnosti za sveto spoved je vedno dovolj ... Vse je tako drugače, da pomisliš, da se je košček nebes spustil na Zemljo.

Tudi kadar se želiš odmakniti in v svojem srcu poiskati mir, ga na Mladifestu zlahka najdeš. Sama sem kljub vsej množici tam našla več miru kot kjerkoli drugje ... Src tistih, ki pridejo tja, Marija pač ne pusti

praznih!

Ali se je tvoje življenje po romanjih v Medžugorje kaj spremenilo?

Ja, se je, vendar se je spreminjalo več let. Večkrat sem v Medžugorju doživela posebne milosti. Npr.: zelo me nagovorijo in spremenijo pridige medžugorskih duhovnikov. Tako sem tam poslušala gorečega duhovnika, ki je pridigal o postu – in začela sem se tudi jaz postiti. Včasih bolj, včasih manj, pa vendar je mnogo sadov prišlo po postu. Na drugem romanju sem zelo močno občutila, kako nas Bog ljubi in da je vse, kar želi za svoje otroke, da bi bili srečni ... in dobila sem milost, da sem res v polnosti zaupala Bogu in Mu izročila svoje življenje. Včasih sem prejela samo potrebno spodbudo, tolažbo. Mislim pa, da mnoge milosti Marija deli kasneje, so pa sad Medžugorja in romanj.

Rada tudi molim in izročam druge, pravim, da jih nesem v srcu s sabo,

zanje pa molim tudi doma ... Hvaležna sem Bogu, da deluje, da se dotika ljudi in da vse vodi Sveti Duh.

Kako so te spremembe sprejeli domači, prijatelji in okolica?

Moja družina je z Medžugorjem povezana že ves čas. V okolici pa opažam spremembe, ja: mladi iz pevskega zbora, molitvena skupina in ljudje, ki pridejo na slavnostne večere. Rada molim zanje in vedno si želim, da bi tudi drugi spoznali, kako dober je Bog in da nas ljubi. Kako toplo mi je pri srcu, ko vidim, da ti mladi rastejo v ljubezni do Boga, da se tako krepi njihova vera. To se morda sliši kot neka »zlajnana frazica«, ampak temu ni tako. Kadar namreč komurkoli sama poskušam povedati, kako je rožni venec lepa molitev, kako nas Bog ljubi, da je »košček kruha« RES Njegovo telo ..., vidim, kako težko je človeka o čem takem prepričati. Tako raje v molitvi vse izročam Bogu, pomemben pa se mi

zdi tudi post.

Po določenem času so me mladi sami začeli spraševati o tej in oni »zgodbici«, kot pravim malim drobnim čudežem, ki jih Bog dela v mojem življenju. Sami so začeli spraševati o najrazličnejših temah ... In kar naenkrat nas je bilo kar sedem na postu ... Bog res dela velika dela in zame je to pravi čudež. :)

Trudiš se živeti po Marijinih sporočilih. Je to za mladega človeka težko?

O veri dostikrat razmišljamo kot o enem od življenjskih področij, ki je poleg ostalih: družine, glasbe, ljubezni, šole. Jaz pa poskušam vero živeti na vseh področjih, saj je vera tista, ki mi vedno pomaga.

Spomnim se svojega učenja za izpit iz anatomije. Tisti večer pred izpitom je ati doma molil rožni venec (kar me vedno pomirja in opogumlja pri učenju), jaz pa sem v sosednji sobi ponavljala snov. Prišla sem do

vprašanja, ki mi je bilo všeč, pa sem rekla: »Oja, dragi moj angel varuh (večkrat se mi zdi, da imamo angela varuha, ki pa mu ne damo nobenega dela), tega prišepni profesorici.« Vedno pa povabim zraven tudi sv. Janeza Marijo Vianneya, ki mi je zelo blizu: 'Vianney, tega vprašanja ne znam' ... in se učim dalje. Naslednji dan me je profesorica dolgo spraševala. Prvo vprašanja je še kar šlo ... Drugo ... Dolg premolk, jaz pa v mislih: »Sveti angel, prosim, reci ji ...« Dobila sem prav tista vprašanja, ki sem jih res odlično znala ... »Morala sem preveriti, če res znate za 10, ker pisali pa niste tako dobro,« se je profesorica opravičevala za dolgo spraševanje. Jah, ne vem, kaj bi brez nebeške vojske v vsem, kar delam. Mislim, da mora biti Bog na prvem mestu in potem je vse na pravem mestu!

Vodiš tudi slavlne večere v domači župnije v stilu Mladifesta. Je težko

Julij-avgust 2019

17

dobiti goste?

Kot je bilo s prvim slavnim večerom, tako je z vsemi naslednjimi – vodi jih Bog, moja naloga je le, da Mu prisluhnem, kaj mi želi povedati. Večkrat me kdo vpraša, kdo bo naslednji gost. Ker tega nikoli ne vem, odgovorim, da bo tisti, ki ga bo Sveti Duh želel. Kajti tudi če imam jaz koga v mislih, se vedno obrne drugače. Po vseh dosedanjih slavnih večerih dobivam občutek, da Bog ne kliče gostov kar tako, ampak nam pošlje tistega, po katerem nas lahko Sveti Duh v nekem trenutku najbolj nagovori. In tudi gost pove toliko, kolikor so ljudje pripravljeni sprejeti, potem ga Sveti Duh ustavi. Čedalje bolj verjamem, da Bog pokliče tudi ljudi, za katere želi, da pridejo (podobno kot velja za Medžugorje, kamor, tako vedno znova slišim, Marija vsakega osebno pokliče in povabi). Tako zaupam Bogu, da bo vse to še naprej On vodil, dokler in kakor bo želel. Mi Mu moramo le odpreti srce, kar pa je mnogokrat najtežje.

Letos je že 38. obletnica Marijinih prikazovanj. Kako te to nagovarja?

Na splošno me nagovarja, da je Božja volja, da smo sveti. Ja, sveti ... vsi, ne samo nekaj svetnikov! Bog ima prav za vsakega čudovit načrt, ker nas je ustvaril, On najbolje pozna vsa naša hrepenenja, vse, kar smo. Mi pa Mu še vedno tako težko zaupamo, tako težko se odpovemo sebi in Mu

pustimo, da deluje. Bog prav vsakega neizmerno ljubi, edino, kar želi, je, da bi bili Njegovi otroci srečni.

Marija pa je edina, ki ji je v vsej polnosti uspelo reči Bogu da. In prihaja ravno zato že vsa ta leta, da pomaga nam, svojim otrokom. Vsakokrat, ko pademo, ko nas je strah, ko ne zaupamo, nas uči to, kar Ona je: uči nas ljubiti.

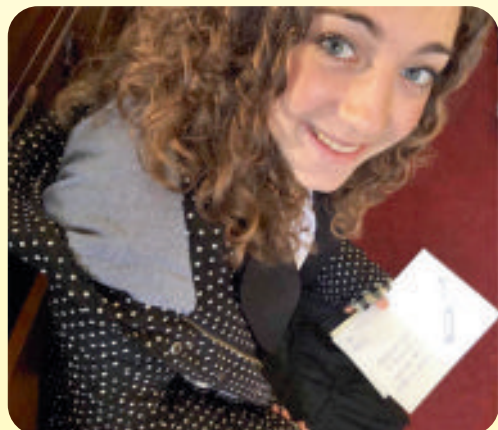
Kako bi lahko še bolj živeli Marijina sporočila?

Tako, da bi delali tisto, kar je najtežje: se v vsakem trenutku odločili za Boga, Mu rekli vedno ja in sledili navdihom Svetega Duha ... odmrli sebi, da bi Bog lahko zaživel v nas, in vsako stvar naredili s srcem. Hah, besede tečejo, v praksi nam pa malo manj uspeva, a ne?! :)

Tvoja beseda našim bralcem za konec?

Bog je ljubezen! Njegove poti so čudovite! :)

Intervju pripravila Petra Černivec

SVETNIK 20. STOLETJA

BLAŽENI ALOJZIJ STEPINAC (1898–1960)

*»Ni visok, kdor na vrhu stoji,
ne velik, kdor velik se rodi.
Visok je, kdor nizko stoji,
in z višino višine prekosi.
Velik je, kdor majhen se rodi,
ko pa leže, se velik grob mu naredi.«
(prim. Ivan Mažuranić, Javor)*

Sredi mesta, na trgu Kaptol, se dviga mogočna katedrala z dvema visokima zvonikoma. V cerkev se zgrinjajo ljudje, ki hodijo okrog groba, se ga dotikajo, molijo, poklekujejo, turisti pa le opazujejo in presenečeni sledijo množici. Ob telesu, zaprtem v stekleni krsti, so »podobice« s sliko, na zadnji strani pa beremo *Molitev za proglasitev blaženega Alojzija Stepinca za svetnika*. Marsikdo bo v opisu prepoznal glavno mesto Hrvaške, nekateri tudi osebo, ki je v nedavni zgodovini bila deležna občudovanja, hkrati pa tudi trpljenja

in celo številnih krivičnih govoric, obsodb.

Osmega dne šmarničnega meseca leta 1898 se je 50 km iz Zagreba v kmečki hiši v Brezariću ponovno zaslišal jok novorojenca. Mati Barbara je rodila petega otroka, sina. Za očeta Josipa je bil to osmi otrok, saj so bili trije otroci iz njegovega prvega zakona. Alojzije je bil že naslednji dan krščen v župnijski cerkvi Presvete Trojice v Krašiću kot Alojzije Viktor. V rojstni list pa se je zapisalo pogostejše ime, iz katerega naj bi bilo njegovo izpeljano,

Julij-avgust 2019

19

Vjekoslav. Družina se je z leti še povečala, bilo je 12 otrok, in se je iz Brezarića kmalu preselila v hišo v Krašiću.

Že ob Alojzijevega rojstvu je mati Barbara naredila zaobljubo in molila ter se postila ob sredah, petkih in sobotah za milost duhovniškega posvečenja za tega njenega sina, česar pa mu ni povedala.

Osnovno šolo je Alojzij obiskoval v Krašiću, gimnazijo pa v Zagrebu. Ko je končal gimnazijo je stopil v škofijski licej, da bi se posvetil v duhovnika, a je bil nenadoma poklican v vojsko. V skrajšanem roku je moral dokončati osmi razred in maturo ter odpotovati na Reko. Takoj po vojaškem usposabljanju so ga poslali na italijansko bojišče (1917). Malo pred koncem vojne je družina prejela sporočilo, da je Alojzij

preminil v vojni. Družina je žalovala, v Krašiću je bila darovana tudi maša zanj. Po tednu dni pa je domov prišel brzojav, ki ga je Alojzij poslal iz taborišča pri Mestrah, kjer je bil ujet.

V tem času je propadla avstro-ogrška morahija in Stepinac se je, da bi se rešil iz ujetništva, prostovoljno javil v jugoslovansko legijo ter bil poslan na solunsko bojišče. Spomladi 1919 se je vrnil domov in se vpisal na Agronomsko fakulteto. Zaradi (po)vojnih travm in ker mu veliko stvari v Zagrebu ni ustrezalo, se je vrnil domov in delal na očetovem posestvu. Sestra je o njem zapisala: *»Marljivo dela, kosi, škropi vinograde, orje, vozi vino v Karlovac, tako da v eni roki drži konje, v drugi pa rožni venec.«*

Odločil se je, da ne bo duhovnik, saj je v vojni srečal številne take, nad

Rojstna hiša

katerimi je bil razočaran. Strah ga je bilo, da tudi sam ni vreden te službe. Oče mu je predlagal, naj si poišče premožno dekle za ženo. Alojzij pa si je našel preprosto dekle, mlado učiteljico Marijo Horvat. Zaročila sta se in si veliko dopisovala. Alojzij se je strogo držal vseh krščanskih načel in preko pisem je Marija zaroko razdrla in v zadnjem pismu zapisala besede Simona Jenka: »*Z menoj se ne gre k sreči.*«

V svojem 26. letu pa se je Alojzij trdno odločil, da bo postal duhovnik. Odšel je v Rim in študiral na papeški univerzi Gregorijani. Po sedmih letih je končal študij teologije in filozofije z dvema doktoratoma in bil leta 1930 v Rimu posvečen v duhovnika. Vrnil se je v domačo škofijo in si zelo želel delati na župniji. Toda že leta 1934 so italijanski in hrvaški časopisi poročali, da je papež Pij XI. imenoval najmlajšega škofa na svetu, Alojzij pa je dejal, da se zahvaljuje, a meni, da je to zelo težak križ. V težkih verskih, gospodarskih in družbenih razmerah je sprejel vodenje zagrebške nadškofije.

Številni so dokazi o tem, kako zelo se je boril za osnovne pravice vsakega človeka in naroda ter se zavzemal za zaščito vseh oseb ne glede na njihovo narodnost in versko pripadnost. Pomagal je tudi slovenskim duhovnikom, ko so nemške vojaške enote okupirale slovenske kraje in izganjale katoliške duhovnike in

redovnike. Od 6. junija do 30. septembra 1941 je s Štajerske prišlo na Hrvaško približno 300 slovenskih duhovnikov, ki jim je Stepinac dal dušnopastirsko delo po zagrebški nadškofiji. Ko se je vzpostavila komunistična oblast, je ostal enako goreč. Reševal je številne ljudi, otroke sirote, preganjane Srbe ..., tudi mnoge Jude je rešil smrti. Poveljniku nacističnih esesovcev je napisal: »*Nadškof Stepinac je znan kot velik prijatelj Judov in jih bo ščitil z vso močjo.*«

Komunisti so ga nekaj časa pustili pri miru, ko pa so videli, da ga ne morejo pridobiti na svojo stran, so ukrepali. 18. septembra 1946 je bil odpeljan na sodišče. V obsodbi je pisalo: sodelovanje z Nemci, odnosi s Paveličevo vlado, imenovanje kaplanov v vojski, prisilno pokristjanjevanje in odpor komunistični oblasti. Od prijavljenih 35 prič, ki so želele pričati njemu v prid, so jih 27 zavrnili, med njimi tudi Srbe in Jude. Nekatere izmed njih je policija zaprla, da niso mogli priti na zaslišanje. 11. januarja 1946 je bil obsojen, kazen: zapor in 16 let prisilnega dela, odvzem vseh političnih in meščanskih pravic. Pritožbe z nestrinjanjem so prihajale z vsega sveta od raznih politikov, pisateljev, cerkvenih dostojanstvenikov, znanih oseb, zato so leta 1947 v zapor prišli Titovi predstavniki in predlagali Stepincu,

Cerkev v Krašiću

naj podpiše prošnjo o pomilostitvi in bo izpuščen na svobodo, ali pa naj odide iz države. Alojzij pa je zahteval ponovno sojenje in dejal, da svojega naroda že ne bo zapustil.

Do leta 1951 je bil zaprt v Lepoglavi, nato pa premeščen v hišni pripor. Po novici, da je papež Pij XII. leta 1952 imenoval 12 novih kardinalov in med njimi tudi Alojzija Stepinca, je vlada Jugoslavije prekinila diplomatske odnose z Svetim sedežem v Rimu.

V ujetništvu v Krašiću je Stepinac nepričakovano začel bolehati, pojavljali so se nepojasnjene in zapletene zdravstvene težave, zato so nekateri začeli sumiti, da je bil zastrupljen. Priporočali so mu

zdravljenje v tujini, ker pa mu oblasti niso mogle zagotoviti, da se bo lahko vrnil, je zdravljenje zavrnil. Kljub številnim zdravnikom, ki so želeli pomagati, je zbolel zaradi prehitrega razmnoževanja rdečih krvničk. 10. februarja 1960 je s prižgano svečo v roki in z molitvijo za vse svoje preganjalce na ustnicah ter po prejemu zadnjih zakramentov mirno umrl.

Papež Janez Pavel II. je o njem dejal: *»Treba se je spomniti na pomembno in spoštovano osebo Alojzija Stepinca, stebra Cerkve na Hrvaškem, ter na številne sinove in hčere te dežele, ki so pričevali za svojo vero in pogum, ko so se v imenu človekovih pravic in krščanskega dostojanstva uprli jarmu ateističnega komunizma.* (10. in 11. september 1994). 3. oktobra 1998 ga je v Mariji Bistirci razglasil za blaženega.

STEPINČEVE MISLI:

O Mariji

»Brez matere bi bilo življenje v družini težko. Cerkev je velika Božja družina. Bog je poskrbel za mater te družine; to pa je blažena Devica Marija, Božja in naša Mati. Dragi moji verniki! Naši očetje in dedje so z Marijinimi cerkvami posejali vso našo domovino ... Pred njeno sveto podobo so spokorjeni klečali ter po priprošnji nje, ki je 'pribežališče grešnikov', prosili Boga za odpuščanje grehov. Vanjo so zaupali

v vseh težkih obdobjih osebnega in narodnega življenja. Nadaljujte s tradicijo svojih očetov.«

O rožnem vencu

»O, ko bi njen rožni venec marljivo in pobožno molile vse hrvaške družine kot vsakdanjo družinsko molitev, bi prenehale vse težave, ki danes tarejo toliko družin. Ni hitrejša poti k Jezusu kot po Mariji, a dospeti k Bogu pomeni priti k izviru vsake sreče ... Bog ne daj, da ga naš narod ne bi molil! Rožni venec je večkrat rešil krščanstvo. Zakaj ga ne bi tudi zdaj! Moč Božje Matere se niti malo ni zmanjšala, pa tudi ne Božje usmiljenje, kljub vsem grehom človeštva in našega naroda.«

O Mariji duhovnikom

»Bodite apostoli Marijine slave, kot so to bili Alfonz Ligvorij, Ludvik Grignion Montofrtski in toliko drugih svetnikov! Ostali boste zmagovalci v tem nadčloveškem boju v svetu ... Mar niso splahnele v nič tolike protestantske sekte prav zato, ker so zapostavljale Marijino vlogo v zgodovini Cerkve?«

Dr. Stjepan Bakšić, univerzitetni profesor, o Stepincu:

»Mlad je, a ga krasijo velike odlike. On je prava duhovniška duša, za katero se lahko reče, da je po Srcu Jezusovem. Globoko je privržen molitvi, krasita ga krepost in ponižnost ... Do revežev je usmiljen, ljubi z ljubeznijo Vincencija Pavelskega, obiskuje reveže v

predmestju in jim v težavah življenja prinaša tolažbo in materialno pomoč.«

Tekst in foto: Klavdija Jurišić

VIRI:

- *Kardinal Alojzije Stepinac, mučenik vjere i ljubavi prema Crkvi i domovini; Krašić*

- *Šimun Šito Ćorić: Kardinal Alojzije Stepinac*

- *H. Barbour; J. Batelja: Luč na poti Življenja*

Oltar blaženega Stepinca v Krasnu

ZNAMENJA PRED ZAČETKOM PRIKAZANJ

V prvih letih in mesecih prikazanj so poleg vidcev lahko neobičajne pojave spremljali tudi mnogi drugi župljani, ljudje iz okoliških krajev in romarji od vsepovsod, ki so bili takrat v Medžugorju kot posamezniki ali v skupinah. Največ vznemirjenja so povzročili pojavi in svetlobna znamenja nad Podbrdom, Križevcem in cerkvijo, podoba Žene na mestu križa na Križevcu, svetle črke MIR nad Medžugorjem, zanimiva igra sonca. Po izjavah očividcev so znamenja lahko trajala tudi po nekaj minut, številčnost tistih, ki so jih videli, in trajanje pa so izključevali možnost, da bi jih pripisali zmedenim posameznikom. S tem je Mati želela potrditi besede vidcev, ki so bili, podobno kot njihove družine, izpostavljeni hudim pritiskom oblasti.

Po začetku prikazanj pa so se mnogi spomnili tudi dogajanj, ki so jim bili priče že nekaj časa prej, preden se je

vse začelo. Šele kasneje so spoznali njihov pomen ... Npr. samouki slikar Vlado Falak je leta 1974 v oljni tehniki naslikal medžugorsko cerkev in Marijo, ki lebdi nad njo in gleda proti svetu. Vsak, ki je to sliko videl po 24. juniju 1981, bi pomislil, da je bila naslikana po tem datumu. Vendar to ne drži. Postavlja se vprašanje, kaj je navdihnilo slikarjevo roko. Nihče, kdor sliko gleda, ne more zanikati njene preroškosti.

Pojav pred začetkom prikazanj, o katerem govori več mladeničev, je tudi večkrat videna svetloba v večernih urah, ki se je spuščala od Križevca do Hriba prikazovanj. Seveda so to večinoma razlagali kot zvezdni utrinek ali kot zvezdni dež, čeprav je bila intenzivnost svetlobe veliko večja. Šele po 24. juniju so tako jakost svetlobe kot njena pot bili razumljeni kot znamenje za dogodke, ki so sledili.

Tretje znamenje sta dva rožna venca,

ki ju je našel Vickin mlajši brat Franjo konec aprila 1981. Zgodaj zjutraj so šli po drva. Ko se je usedel na prikolico motokultivatorja, »freze«, je na njej našel dva nenavadna rožna venca. Presenečen ju je pokazal svojim in rekel: »Glej, Marija je babici in mami pustila rožna venca, da bi še več molili.«

Mesto najdenja in izgled teh dveh rožnih vencev sta zelo nenavadna. Vickina mama Zlata si ni mogla razložiti, od kod bi prav tja prišli taki rožni venci, zato je obšla vse sosede in pol vasi, da bi našla lastnike. Pa ni nihče rekel, da so njegovi. Šele po 24. juniju je postalo bilo jasno, kdo je lastnik in kako sta rožna venca prispela tja. Nebo je poslalo znamenja in z njimi pripravljalo ljudi na prihodnje dogodke. (Op. prev.: Les teh rožnih vencev so natančno pregledali v Nemčiji in ugotovili, da je star dobrih 2000 let.)

Na kongresu karizmatikov, ki je bil v Rimu na začetku maja 1981, je frančiškan Tomislav Vlašič, zaskrbljen za versko stanje v svoji

domovin,i zaprosil eno molivko, naj vpraša Jezusa, kaj bo z vero v njegovi domovini. Že naslednji dan je dobil odgovor, nad katerim je bil presenečen. Glasil se je: »Ne boj se ničesar, pošiljam vam svojo Mater.«

Tri dni po smrti Ivankine mame v aprilu 1981 je nekaj deklic, med katerimi je bila tudi Ivanka, sedelo na Podbrdu, malo nad vasjo. Naenkrat so približno 200 metrov nad sabo zagledale Ženo v belem. Ivanka je pomislila in glasno rekla: »Glejte, moja mama!« Prestrašile so se in pobegnile domov. Se jim je pa čudno zdelo, kot so povedale kasneje, da bi se katera žena iz vasi oblekla v belo zato, da bi šla iskat ovce v hrib.

Po začetku prikazanj je Marija povedala Vicki, ki je tudi bila med temi deklicami, da je bilo to znamenje pred velikim znamenjem – prikazanje pred začetkom prikazanj.

Prevod Petra Černivec
(Vir: Krešimir Šego, *Gospina šaputanja*, 1998)

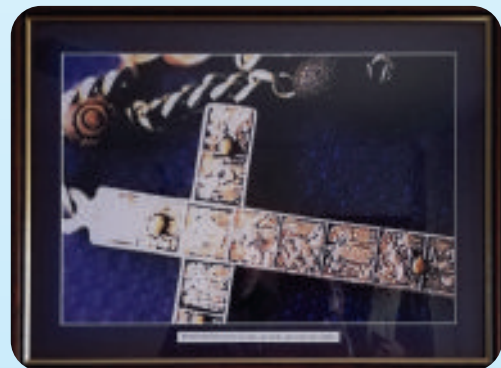

Foto vir: <https://www.shutterstock.com>

PRIŠEL SI, DA VRŽEŠ OGENJ

Gospod Jezus, Tvoje besede o ognju,
ki ga želiš vreči med ljudi,
so presenetljive in korenite.
Učencem si povedal, da si prišel na svet,
da bi prinesel razločevanje med resničnim in lažnim.
Verniki bomo morali stopiti v skrivnost
Tvojega trpljenja, smrti in vstajenja
ter odgovoriti na ljubezen z ljubeznijo.

Gospod, vžgi ogenj te ljubezni in daj,
da bi zaplamtel v središču mojega srca.
Velikokrat je tam polno oblakov in teme,
da sem oddaljen od temeljne odločitve za življenje.
Zato, Gospod, okrepi v meni luč Tvojega daru,
naj zasveti v mojih očeh ter prinese sijaj odprtosti in
veselja.

Zmehčaj moje srce, da bo postalo bolj občutljivo,
izrij iz njega nezaupanje in nepripravljenost izročitve.
Mnogi želijo pri meni najti Tvoj ogenj,
da bi se ogreli ob hladnih vetrovih, ki vejejo zunaj.
Obreži, Gospod, moj stenj in napolni posodo z oljem,
da bom gorel kot prijeten dar za čast Tvoje slave
in s to ljubeznijo prižgal mnoga srca.

Daj, da bom bolj jasno videl Tvojo žrtev na križu,
ko si zame stopil v temine trpljenja in hudobije
ter me obudil za novo življenje ter odnose.
Gospod, pred Tebe polagam svoje slabosti in grehe,
ki sem jih skrival in me bremenijo ter delajo brezčutnega.
Daj, da Ti bom predan z vsem telesom in dušo,
pomagaj mi odpraviti lenobo in počasnost,
prilagajanje drugim in iskanje kompromisov.
Naj se prečisti, kar je vredno, in zgori, kar je slabo.

Dotakni se me z blagim žarom in toplino,
da bom sebe sprejel v tem, kar sem,
in se veselo izročil v Tvoje roke.
Tvoja Mati Marija, Kraljica miru,
je molila z apostoli za prihod Svetega Duha,
pomagala jim je vstopiti v novost velike noči.
Naj tudi meni pomaga, da bom prišel k Tebi in spoznal,
da si Odrešenik ter učitelj polnega življenja.

Primož Krečič

Julij-avgust 2019

27

6. MARIJIN DAN

Na letošnjo binkoštno soboto je bil v Velesovem (Adergas) že 6. Marijin dan. Srečanje je izpolnil molitveni del, oblikovan po medžugorskem molitvenem programu, sledil je nagovor gostje iz Medžugorja, vrhunec pa je bila daritev svete maše. Iz svežine jutra se je rojeval prijeten poletni dan, ko smo se Marijini častilci začeli zbirati pred najstarejšo romarsko cerkvijo na Slovenskem – v Velesovem. Znanci z romanj v Medžugorje so se med seboj pozdravljali, kaj malega poklepetali, nato pa že zavili v svetišče, kjer se je ob 9. uri začela molitev častitljivega dela rožnega venca. Uvod v vsako desetko je bilo eno od Marijinih sporočil.

Zbranost v molitvi je trajala do 10. ure, ko nas je nagovorila gostja iz Medžugorja, gospa Jelena Burazer. Ker je govorila v hrvaškem jeziku, je za lažje razumevanje nagovora s sprotnim prevajanjem v slovenščino

poskrbela Petra. Ko se je gostja predstavila, je med drugim zase rekla, da je čisto običajen človek. Ker so bile klopi v cerkvi polne čisto običajnih ljudi, smo ji toliko bolj prisluhnili, ko nam je pripovedovala o svoji poti od »obredne katoličanke« do osebe, ki veruje v živega Jezusa, navzočega v sveti evharistiji in v Božji besedi – Svetem pismu. Njena pot ni bila lahka in tisto, kar jo je najbolj oviralo na njej, je bilo prepričanje, da je ona itak verna in vsekakor prava katoličanka. Zato je tudi mislila, da Marijina sporočila pač niso namenjena njej, ker je prejela vse zakramente in redno hodi v cerkev. Tako je bilo, »dokler se Bog ni odločil, da jo prebudi in vstopi v njeno življenje.« Sledili so pretresi njenega osebnega in družinskega življenja, tolažbo in moč je takrat iskala v Božji besedi. Z njeno pomočjo je tudi dosegla tisto, kar si je vedno želela: notranji mir,

izpolnjenost. V njej se je končno prebudila tudi silna ljubezen do Boga. Zaključila je z mislijo: »Ne morem vam dovolj priporočiti branja in premišljevanja Svetega pisma!« Mašno daritev je ob sodelovanju požrtvovalnega domačega župnika Slavka Kalana vodil dr. Primož Krečič. V svoji pridigi je govoril o času, v katerem smo. V nekdanj krščanski Evropi sedaj vladata dva totalitarizma, ateizem in praktično potrošništvo, ki ljudi odvrčata od resničnih vrednot, kot so narod, družina, vera, resnica ... Hudič kot še nikoli doslej zavaja ljudi ... Le v Medžugorju slišimo resnico o tem, kam gre svet in kako hud je boj med silami Zla in Marijo, ki razbija načrte hudiča in ki bi nam rada pomagala. Vabi nas na pot za njenim Sinom,

vabi nas, naj Medžugorje uresničujemo tudi doma, in še opominja: »To so moja zadnja prikazovanja na svetu!«

Organizatorji srečanja smo iz srca hvaležni nebeški Materi Mariji, ki nam je na svoj skrivnostni način stala ob strani pri vseh pripravah in je, o tem smo prepričani, vse udeležence izročala svojemu Sinu. Tudi vsem, ki ste se Marijinega dne udeležili, smo zelo hvaležni. Želimo si, da bi nam bilo to molitveno srečanje v spodbudo, da bi nam skrajšalo čas do našega naslednjega romanja v Medžugorje, predvsem pa nam pomagalo, da bi čim bolj zvesto sledili Mariji in živeli v skladu z njenimi sporočili.

Mirjam Sterle

Julij-avgust 2019

29

PRIČEVANJE

ŠLA BOM BOSA NA KRIŽEVEC ...

Po letošnjem 8. romanju invalidov v Medžugorje sem se odločil, da dam besedo pričevalcem, torej ljudem, ki so udeleženci teh romanj in po tej strani najbolj poklicani, da predstavijo svoja doživetja. Romanje samo je trajalo 4 dni. Tako kot vsako leto so invalide tudi letos domačini prijazno sprejeli in brezplačno gostili ter prenočili. To je kot nek odgovor oziroma zahvala Gospe, ko si je izbrala njihovo Medžugorje za delitev vseh milosti, ki se tam dogajajo. Tukaj je ena zgodba, upam, da jih bo še kaj v prihodnjih številkah. Jurij

Moje ime je Vestina in imam kratko pričevanje o Medžugorju. Pred

petimi leti sem šla prvič v ta milostni kraj in takrat so mi zdravniki postavili eno resno diagnozo kostnega mozga, na tri črke ... saj veste. Morala sem si dajati po štiri različne injekcije na teden, tri od teh štirih so bile take, da so povzročale simptome gripe, četrta pa je bila v bistvu doping, ki je prepovedan v športu, a meni so ga predpisali, da sem sploh še lahko funkcionirala. Imela sem še polovični delovni čas, pol so me pa takoj invalidsko upokojili.

Ko sem šla leta 2014 prvič v Medžugorje, sem bila v takem stanju, da sem se v prvo nadstropje vozila z dvigalom. Moja mama je rekla tisti

gospe, ki me je povabila v Medžugorje: »Ah, saj ona tega ne bo zmogla!« Ampak sem vseeno s precej truda prišla na Križevac in Podbrdo. Marija mi je prav neverjetno pomagala. Potem pa sem vsako leto odšla na romanje in – vsako leto sem lahko prenehala z jemanjem ene injekcije, izvidi pa so bili stabilni. In potem, nazadnje je bilo že tako, da se sploh ni zgodilo, da bi po romanju ukinili zdravilo, ampak so ga že takrat, ko sem se na romanje prijavila, torej že en mesec prej.

Ko sem leta 2014 šla prvič na Križevac, sem videla ljudi, ki so šli bos gor. Takrat sem si rekla: »Bog, ko boš ti mene popolnoma ozdravil, bom tudi jaz šla bosa na Križevac in na Podbrdo.« Potem sem vmes še večkrat prišla v Medžugorje. Zdravila so se postopoma ukinjala, zato sem rekla: »Veš kaj, Marija, ko bom dala vsa svoja zdravila stran, bom tudi jaz prišla na Podbrdo bosa.«

No, sedaj na tem romanju, ko smo šle same tri ženske na Križevac, sem pri 10. postaji začutila neki poseben vzgib, sezula tenis copate in šla do vrha bosa. Prav tako sem šla bosa potem pol poti v dolino, po tisti kamniti poti, in nič slabega se mi ni zgodilo. Vse je bilo v redu, prav tako tudi naslednji dan, ko sem šla bosa še na Podbrdo. Tam sem se Mariji zahvalila, da mi je vse te milosti izprosila, vse te delne ozdravitve, vse te male čudeže. Nikjer se nisem

urezala v prst, nobene poškodbe ni bilo. Marija me je varovala, ker sicer bi rabila krvni pripravek, ker se mi kri do sedaj ni strjevala, zdaj pa verjamem, da bo vse v redu.

Pa še nekaj. Nadaljevanje pričevanja, ki se s prvim povezuje. Namreč, pred sedemnajstimi leti sem izgubila svojega prvega sina, ki sva mu z možem dala ime Simon, čeprav ga nisva mogla dati krstiti, ker se je ta smrt zgodila v mojem trebuhu, ko sem bila noseča šest mesecev. Takrat je bila zakonodaja taka, da ga nikakor niso dovolili pokopati. Mene je to strašno bolelo, ker so se vsi obnašali kot, da ni človek. Po trinajstih letih tega notranjega trpljenja, ko sem šla prvič v Medžugorje, kar sem že prej omenila, sem klečala pred Najsvetejšim, molila ter naenkrat v duhu zagledala podobo svojega pokojnega očeta, kako gre z mojim sinom čez en tak lep travnik. Takrat sem začutila v svojem srcu veliko topline in popoln, popoln mir. In takrat sem svojega sina Simona spustila, ker sem vedela, da je skupaj z mojim pokojnim očetom v nebesih. Tako sem to svojo bolečino nekako predala Bogu. Sama pa sem dobila potrditev tega svojega videnja šele letos, ko sem v nakupovalnem centru srečala očetovo sestrično, ki mi je povedala: »A veš, da sem sanjala o tvojem očetu?!« »A res?« »Ja! Bil je mlad, ni bil star 80 let, kot takrat, ko je umrl. Bil je v svetli obleki, zelo lep

in za roko je držal eno punčko rjavih kodrastih las. Šla sta čez lep travnik.«. Rekla sem ji: »A ste prepričani, da je bila to punčka?« Pravi: »Ne, nisem prepričana, da je bila to punčka, lahko da je bil fantek.« Sem ji rekla: »Fantek je bil, to je bil moj Simon, ki sem ga jaz v Medžugorju med čaščenjem pred Najsvetejšim videla, kako gre z mojim očetom prek tistega travnika, tako da – hvala!«

Hvala Jezusu in Mariji, da pošljeta včasih tudi kako tako podobo, ki te reši res velike rane, kakršno lahko doživi le mati, kadar gredo njeni otroci prej k Bogu kot ona sama. Hvala.

Vestina

Izredno sporočilo Kraljice miru po vidcu Ivanu z dne 21. junija 2019

»Dragi otroci,
tudi danes vas želim poklicati,
na poseben način,
da bi obnovili moja sporočila.
Živite moja sporočila, dragi otroci!
Manj govorite o sporočilih in bolj

živite po njih:
govorite manj in živite več!
Dragi otroci, z vami sem
že dolgo časa,
in tudi danes vas želim poklicati:
molite po mojih namenih, za moje
načrte, ki jih želim uresničiti v svetu:
še posebno načrte miru.
Tudi danes, dragi otroci, vam želim
povedati, da molim za vse vas, in da
za vse vas posredujem
pred svojim Sinom.
Hvala vam, dragi otroci, tudi danes,
ker ste se odzvali mojemu klicu!«

1981 - 2019

38-LETNICA PRIKAZANJ V MEDŽUGORJU

Vsako leto se za obletnico prikazanj v tem svetem kraju zbere vedno več romarjev. Fra Marinko Šakota, medžugorski župnik, pa je povedal, da je za letošnjo obletnico veliko več romarjev kot prejšnja leta prišlo na praznovanje tako, da so se pridružili Pohodu miru. To je pohod, pravzaprav procesija, ki se začne pri cerkvi sv. Antona v Humcu, konča pa pri cerkvi sv. Jakoba v Medžugorju.

Pohod miru je bil prvič leta 1992, v vojnem času. Pobudnik je bil nemški romar Hubert Liebherr. Želel je slediti Marijinemu naročilu oz. zagotovilu, da se z molitvijo (rožnim vencem) in s postom lahko ustavijo vojne in sovraštvo med ljudmi. Tako je s skupino inozemcev oblikoval in tudi več let uresničeval idejo o pohodu miru. Ko sam ni mogel več pešačiti, je Cerkev prevzela odgovornost za ta dogodek. Pri cerkvi sv. Antona v Humcu so romarji z vsega sveta ob 6.00 zjutraj prejeli blagoslov in v procesiji krenili proti Medžugorju. Molitev, petje in veselje so jih spremljali tudi, ko so prispeli do medžugorske cerkve sv. Jakoba. Procesija se je končala z blagoslovom Najsvetejšega.

24. junija zvečer je bila sv. maša ob prazniku Janeza Krstnika, ki je

pripravljala pot Gospodu. Tudi Marija je pred 38 leti prišla v popoldanskih urah z Detetom v roki, da bi nas povabila, naj hodimo za njenim Sinom Jezusom. Naslednji dan pa je spregovorila z otroki in jim naročila, naj bo ta dan praznik.

25. junija je bila že zjutraj ob 6. uri množica romarjev pri Marijinem kipu na Hribu prikazanj, kjer so molili skupaj z vidcem Ivanom. Skupine romarjev so se vrstile na Križevac, na Hrib prikazanj, pa tudi za zakrament spovedi so bile vrste. Čez dan je bilo 16 svetih maš, večerno pa je, skupaj še z 276 duhovniki, imel hercegovski provincial fra Milenko Šteko. Dovoljenje, da mašuje, mu je dal apostolski vizitator nadškof Henryk Hoser, ki je tudi naročil pozdrave za

Julij-avgust 2019

33

vse romarje, zbrane pri sv. maši.

Na ta dan ima vidkinja Ivanka svoje letno prikazanje. Leta 1985 ji je Marija razodela deseto skrivnost in ji obljubila, da se ji bo do konca življenja prikazovala na ta dan v letu. Ivanka je imela videnje v svoji hiši z družino. Povedala je, da je Marija na koncu prikazanja rekla: »Otročiči, molite, molite, molite!«

Težko je opisati milosti, ki jih dobiš v Marijini bližini, marsičesa se človek šele doma dobro zave. Celonočno čaščenje 24. in 25. junija je še bolj milostno kot druge mesece.

Med lepimi trenutki na obletnico pa smo doživeli še nekaj, česar nismo pričakovali. Srečali smo go. Jeleno Burazer, ki je bila pred kratkim gostja

našega Marijinega dne v Velesovem. Ni mogla opisati svoje sreče ob tistem dogodku: da je bila tako lepa maša v tako lepi cerkvi (Velesovo), z množico medžugorskih romarjev. Pokazali smo ji našo revijo »Mir«, ki jo je prijetno presenetila, saj ni vedela, da smo Slovenci tako veliki prijatelji Medžugorja, predvsem pa častilci Matere Božje. Njena želja je, da bi se srečala z nami na našem zimskem romanju v Medžugorje. Hvala ti, Marija, da prihajaš in nas blagoslavljaš in izročaš svojemu Sinu. Daj, da bi lahko bili tudi za naslednjo obletnico ob tebi.

Marinka Turina

Foto: Radiopostaja MIR Medžugorje

POROMALI SMO

ROMANJE DRUŽIN V MEDŽUGORJE

Hrvat Robert Rukavina že 10 let organizira romanje za družine v Medžugorje, ki se ga udeležujemo tudi Slovenci. V tokratni številki objavljamo dva zapisa udeležencev, naslednjič pa še kaj.

Božja ljubezen, Božja milost. Sočutje do sočloveka. Sprejetost drugačnosti, edinstvenosti, strpnost, predvsem pa mir v srcu in duši – vse to sem prinesla z romanja v Medžugorje. Vsi člani družine – tudi mož in najini trije otroci – so domov ponesli mir, ljubezen, milost.

Medžugorje je resnično kraj miru. Zame je tam najlepše jutro, ko se prebudim spočita, naspana. Rešena vseh bremen, ki sem jih prinesla s sabo. Moje telo je zjutraj, po mirnem in trdnem spancu, prerojeno. Počutim se kot otrok, ki je lahko popolnoma brezskrben, saj zanj skrbi mama. Za

nas poskrbi naša Mati Marija – Kraljica miru.

Vesela sem, da smo letos lahko romali vsi člani družine. Že nekaj časa sem si želela, da tudi otroci spoznajo in izkusijo mir in milosti Medžugorja. Vsak je to po svoje doživljal, vsem pa je skupno eno – ljubezen in mir sta se naselila v naša srca in med nami je zdaj tisto nekaj, kar je prej manjkalo. Hvaležna sem za to!

Hvaležna sem Klementini in Domnu Plavčaku, organizatorjema romanja v Sloveniji, da sta nas s toliko dobre volje sprejela med svoje romarje. Hvala tudi njunim hčeram, ki so poskrbele, da so se naši otroci na romanju dobro počutili. In še posebej hvala g. Robertu Rukavini, ki organizira romanje v Medžugorje za toliko družin.

Bernarda P.

Julij-avgust 2019

35

Prihajajo počitnice in letos jih bomo v polnosti uživali. Žena je pripravila podroben načrt, saj je potrebno tudi dobre stvari dobro splanirati, da se potem kaj ne sfiži in ni namesto dobrih počitnic samo slaba volja. Ker pa je naša družina osemčlanska (6 otrok, od 8 mesecev do 13 let), so priprave še toliko pomembnejše.

Letošnji plan: šli bomo na morje na Hrvaško in ob tem obiskali tudi Medžugorje. Ker pa za potovanje čez mejo potrebujemo dokumente, sem že 21. junija oddal vlogo za izdelavo osebne izkaznice za najmlajšo Mojco. Seveda po normalnem postopku, saj se nam še nikamor ni mudilo.

Še isti večer smo prejeli povabilo: »Pojdite jutri z nami v Brestanico na obnovitev posvetitve Jezusovemu in Marijinemu srcu. Imamo še prostor na avtobusu in bo zelo lepo.« Ok. Pa smo šli. Prav na hitro smo se zjutraj pripravili in se z avtobusom odpeljali proti Dolenjski. Imeli smo prekrasen dan. Ni bilo vročega sonca in dežja tudi ne. Prava duhovna obnova, ki nas je nastavila na Božje frekvence, da bi še bolj prisluhnili Njemu, ki vodi naše korake.

Na koncu srečanja v Brestanici pa pristopi k nam gospa Klementina in nas kot družino povabi na romanje v Medžugorje: »Na avtobusu je še prostor, ker je nekaj družin odpovedalo, in cena je zelo ugodna.« Malo sem pomišljal: »No ja, kaj pa vem ... Morda pa res ... Imeli smo

namen romati čez dva tedna, bo pa vse skupaj še malo prej. Ok, pa gremo!«

V ponedeljek pa me je zaskrbelo, kako bo z osebno izkaznico za Mojco. Ker nisem dal zahtevka za hitro izdelavo, bo trajalo en teden, da jo naredijo. Takrat pač ni bilo potrebe, sedaj pa bi jo morali dobiti najkasneje v četrtek. Morda bo pa osebna le prišla pravočasno in bomo lahko poromali. Marija kliče in vabi in res ne verjamem, da bi zaradi

administrativnih zadev romanje kar propadlo.

V torek je bil državni praznik in smo bili dela prosti. Se pravi, da je bilo možnosti, da bi do četrta dobili osebno, še manj.

Začeli smo sestavljati rezervni načrt, da bi Mojca, mami in verjetno tudi Jacinta ostale doma, če pravočasno ne bo dokumenta. Morda pa bo tako bolje za vse skupaj, saj je napovedan pravi vročinski val in najmlajši ga bodo res težko prenašali. Dobro, imamo dva izvedljiva scenarija, Marija pa bo poskrbela, da se bo izpeljal pravi.

Na dan državnosti smo uživali na vrtu pri babici. Domov grede smo se želeli ustaviti še pri drugi babici in predno bi prišli do nje, bi šle Julija, Meta in Marta še malo teč ... Dobro, spustimo jih iz avta in se odpeljemo do babice. Nismo še dobro izstopili iz avta, ko Meta vsa iz sebe priteče za nami: »Ati, Marta je padla in si glavo razbila, ful ji teče kri!« Usedemo se nazaj v avto in se odpeljemo po našo ranjenko.

Zadeva niti ni bila tako nedolžna: velika buška in 3cm presekan o čelo. Seveda je obisk druge babice propadel, saj smo se takoj odpeljali domov in raztovorili avto, midva z Marto pa sva se odpeljala v dežurno ambulanto, kjer je prejela dva šiva. »Marija, kaj to pomeni? Razbita glava in še osebne izkaznice ne bo.« Začenjamo razmišljati še o tretjem

scenariju – da vsi ostanemo doma. Vsi dogodki morda kažejo, da res še ni čas, da se odpravimo na to romanje.

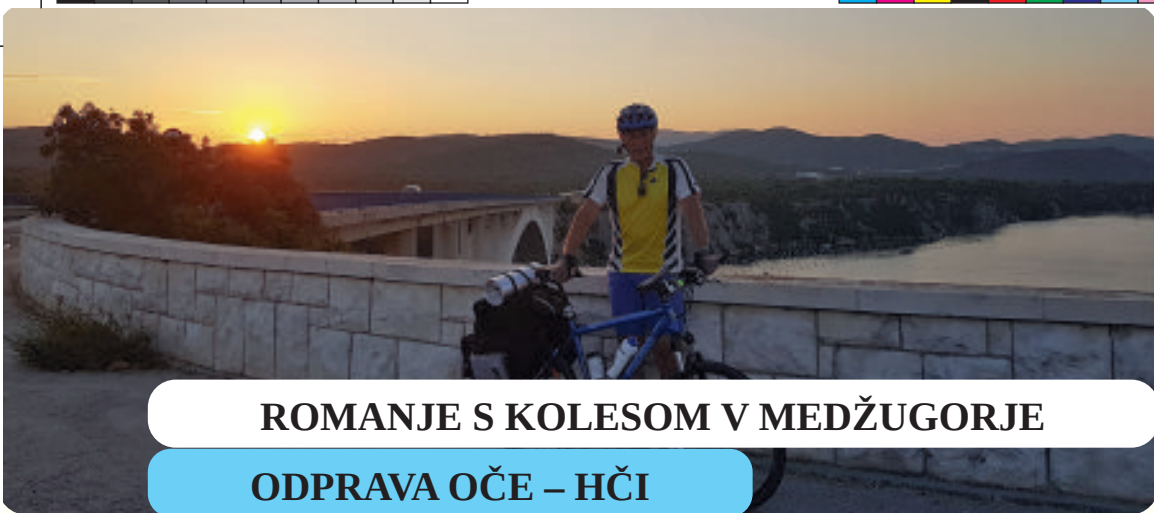
Sreda: nič posebnega, pošte ni, vročina 35 °C in Marta ima obvezano glavo ... Z go. Klementino sva bila večkrat na vezi in se bodrila in upala na mali Marijin čudež, toda vseeno: 'zgori se Tvoja volja'.

V četrtek dopoldne sva s hčerko obiskala zdravnico. Rana se je lepo celila. Zato vprašava, če bi Marta lahko šla na romanje v Medžugorje; odgovor – DA ... Ob 14. uri pozvoni poštar in prinese za Mojco osebno izkaznico in evropsko kartico zdravstvenega zavarovanja. Čez 12 ur se že peljemo k Mariji v Medžugorje.

Kolikor so bile priprave na romanje razburljive in negotove, toliko bolj milostno je bilo samo romanje. Zopet se je izkazalo, da ni najpomembnejši cilj, ampak je še pomembnejša pot, ki jo prehodimo do cilja.

Vsa pričevanja v dvorani Janeza Pavla II so bila čudovita in pristno življenjska so se nas vseh dotaknila. Kot družina smo poromali k Mariji v Medžugorje in prejeli neštete milosti, ki jih kot Marijini otroci vedno prejmemo v izobilju. In ko nas bo Mati spet poklicala, se bomo z veseljem odzvali.

Marcel&Jana, Jakob, Julija,
Meta, Marta, Jacinta, Mojca

ROMANJE S KOLESOM V MEDŽUGORJE

ODPRAVA OČE – HČI

(Nadaljevanje iz prejšnje številke)

Ker še ni vročine, zelo dobro napredujeva in v lepem tempu se pripeljeva do Masleniškega mostu, kjer za nekaj časa zapustiva Jadransko magistralo. Zapodiva se proti najvišji točki tega dne, 192 m.n.v., kjer si privoščiva malo počitka in klepet z domačini. Ti kar ne morejo razumeti, od kod sva prišla in kakšni so najini načrti za prihodnje dneve. Sicer oba veva, da sva dobro kondicijsko pripravljena, a sva tudi sama navdušena nad že prekolesarjeno potjo in opravljenim naporom. Zavedava se, da sva nekje na polovici najine poti do Medžugorja in niti ne pomisliva na to, da zastavljenega cilja (brez drugih dejavnikov) ne bi bila sposobna doseči.

Do Benkovca prelijeva še kar nekaj znoja, ki ga je treba nadomestiti s pijačo, pica v bližnji gostilni pa nama da novo energijo. Ker naju do Vodice čaka še približno 30 km bolj ali manj ravne ceste, se kljub skoraj neznosni

vročini podava na pot. Vseskozi se orientirava po Googlovih zemljevidih peš poti, ki naju vodi po bližnjicah, tudi makadamskih. Po cesti, ki se vije v daljavo brez možnosti sence, neprestano menjujeva položaje in drug drugemu omogočava nekaj vožnje v zavetrju.

Ko končno parkirava kolesi v prijetni senci kampa v Vodica, mišicam privoščiva malo ohladitve s skokom v morje. Vidno utrujena si hitro postaviva šotor in si na gorilniku skuhava večerjo ter se z željo po čim boljšem počitku pospraviva v spalne vreče. Zaradi celonočnega kravala dopustnikov pa nama žal to tudi v Vodica ni bilo usojeno.

4. DAN – četrtek, 2. avgust 2018 – četrta etapa: Vodice - Makarska (149,32 km)

Ker se zavedava, da naju čaka zelo zahtevna etapa, zgodaj zjutraj pospraviva šotor in ob pol šestih že ogrevava pedale po dolgočasni cesti proti Šibeniku.

Na hitro se ustaviva ob čudovitem

ambientu šibeniškega mostu in poskrbiva za nekaj slikovnega gradiva vzhajajočega sonca. Kar hitro prekolesariva mestno jedro Šibenika in se v naslednjih 20 kilometrih spet dvigne za skoraj 600 m.n.v. Še dobro, da sva zgodnja in sva do najhujše vročine že v spustu proti Trogirju. Brigito sem med drugim našel tudi adrenalina, zato ob panoramskem nekajkilometrskem spustu oba uživava in si misliva, da je bilo za te nepopisne občutke še kako vredno jutranje 'matranje'.

Skozi Kaštele, predmestje Splita, je največja ovira (spet) zelo gost promet, čeprav nama tudi vročina ne prizanaša. Tu se še ne zavedava, da je to šele uvod v najtežji in najnevarnejši del etape, vožnjo po štiripasovnici mimo Splita. Preden zapeljeva v to reko vozil, poišče senco ob cesti, da si nekoliko oddahneva. Prvi metri vožnje po štiripasovnici naju navdajajo z grozo in Brigita se povsem upre nadaljevanju v tem adrenalinskem kaosu tik mimo naju drvečih avtomobilov. Preko interneta išče druge poti, za pomoč prek telefona prosi tudi fanta Gašperja, ki omeni varianto za izogib štiripasovnice, a bi se bilo treba dvigniti za 500 m.n.v. Končno se tudi Brigita sprijazni z dejstvom, da sva v Marijinem varstvu, pa tudi mami je doma že prižgala svečko.

In res se tudi ta mora splitske

štiripasovnice srečno konča. V Omišu si privoščiva pico, saj sva prepričana, da je najtežji del poti za nama. Oba sva še malo v šoku in najprej jeva brez besed, nato pa se počasi ohladi in umiriva ter misli usmeriva v nadaljevanje današnje etape.

Seveda naju do Makarske čaka še dolga in naporna pot, a ker ni več toliko prometa, je občutek takoj boljši. Vožnja je v začetku sicer prijetna in umirjena, a kaj kmalu ravninski predeli ob morju preidejo v klance. Na srečo se dan že preveša v večer, zato ni pretirane vročine.

Ko zvečer ob osmih izmučena prikolesariva v Makarsko, ne sprejmeva ponudbe apartmaja, pač pa se raje odločiva za kamp, čeprav to pomeni spanje na trdih tleh. Že v mraku se zapodim v morje, ki je precej toplejše, kot je bilo v Senju in v Vodica. Tokrat sva imela več sreče z izbiro kampa, saj je bila noč zelo mirna, tako da se je vsaj Brigita (skavtinja) naspala, sam pa na tleh, kjer čutim vsak kamenček, pač ne morem spati.

5. DAN – petek, 3. avgust 2018 – peta etapa: Makarska – Medžugorje (76.20 km)

Kljub temu da že čutiva utrujenost, se polna energije in optimizma zaženeva v strme klance čez Biokovo. Zavedava se, da se bova – če bo šlo vse po sreči – že danes pripeljala na cilj najine ture. Cesta čez Biokovo je zelo atraktivna in nudi čudovite razglede. Spremlja naju misel, da je to eden od zadnjih daljših in težjih klancev, kar nama pomaga vztrajno obračati pedala. Ko končno doseževa najvišjo točko tega dne (607 m.n.v.), si krepko oddahneva, saj se v nadaljevanju cesta bolj ali manj spušča proti Vrgoracu, ki je zadnji kraj na Hrvaškem. V Bosno vstopiva preko manjšega mejnega prehoda Orah, 10 km pred najinim ciljem pa si privoščiva pošteno kosilo – okusne bosanske čevapčiče.

Zadnjih deset kilometrov vožnje po vročem hercegovskem soncu je še zelo napornih, a ko se znajdeva pred veličastno cerkvijo v Medžugorju, veva, da je najine poti konec. Števec na kolesu pokaže 654,4 km.

V srcih nama zapoje »Ave Marija!«, vsak posebej pohitiva v cerkev in se zahvaliva Mariji, da naju je srečno pripeljala v ta sveti kraj. Utrujenost nama sicer preprečuje doživljanje občutkov v polni razsežnosti, zato se odločiva za popoldanski počitek v že prej rezerviranem prijetnem in klimatiziranem apartmaju, ki nama

ponuja mehke postelje in blažen mir. Po nekaj urah prepotrebnega spanca smo se zvečer pri maši v objemu ogromne množice z vsega sveta srečali z mojima najmlajšima hčerkama Zalo in Tejo, ki sta sem prišli z mladimi že v sredo.

Naslednje jutro (sobota) pa sva se že navsezgodaj trdno objela tudi z ženo Dorico, ki je v Medžugorje priromala z avtobusom, ki ga vodi gospa Emilija. Tako smo lahko skupaj preživeli en prelep in blagoslovljen dan v tem milostnem kraju, kjer Mati Marija prihaja na Zemljo. Kljub ogromni množici ljudi je povsod čutiti zbranost in veselje, v srcu pa zavladata neverjeten mir in hvaležnost. Malo pred polnočjo pa sva z Brigito naložila kolesi v avtobus in se skupaj z Dorico in preostalo skupino romarjev odpeljala nazaj v našo lepo Slovenijo.

Miha Prevc

HOTETI ODPUŠČATI ...

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinem sporočilu 2. junija 2019

Najprej nas Devica vabi, da bi imeli čisto in odprto srce, kajti samo **čisto in odprto srce bo storilo, da zares spoznate mojega Sina. V Svetem pismu beseda spoznanje** pomeni združenje: Adam je spoznal svojo ženo Evo in ona je spočela. Beseda »spoznati« je torej zelo globoka. Ko nam Marija reče: **da zares spoznate mojega Sina**, to pomeni, da se z Njim zedinimo. Z **Njim se združimo prek Svetega Duha**, tako kot so med seboj povezani Oče, Sin in Sveti Duh. To je cilj krščanskega življenja. Pogoj za tako zedinjenje pa je **čisto srce**. Samo tako srce misli tudi na srečo druge osebe in ne želi le svoje koristi. Samo tako srce lahko ljubi z božansko ljubeznijo.

Devica nas tudi vabi, da bi imeli **odprto** srce. Zaradi strahu pred trpljenjem si delamo med seboj pregrade, a zapiranje nas duši. Prava varnost je namreč v ljubezni, ki je priprava na nebesa, daje nam obilje veselja za življenje.

...da bodo vsi tisti, ki ne poznajo Njegove ljubezni, le-to spoznali po vas. Če se bomo mi »potopili« v ljubezen Jezusa Kristusa, jo bodo preko nas spoznavali tudi drugi.

Samo ljubezen bo storila, da boste dojeli, da je ljubezen močnejša od smrti, ker je prava ljubezen

premagala smrt in jo izničila. Prava ljubezen je Jezus sam. Nekega dne je sveta Devica rekla: »**Dragi otroci, smrt ne obstaja.**« Smrt je slovo od tega življenja. Je pa še druga smrt, ki je večna smrt. Tej se lahko izognemo, če smo v Odrešeniku. Vicka je nekoč rekla: »**sveta smrt** ... smrt je samo prehod iz enega prostora v drugega, iz enega kota v drugega ... ločeni smo od tega sveta z listom cigaretnega papirja ...« To lahko razumemo le s srcem. Ko je umrl fra Slavko, je Devica rekla: »Veselite se z menoj, dragi otroci, kajti vaš fra Slavko je **rojen** za nebesa.«

Otroci moji, odpuščanje je vzvišena oblika ljubezni. Odpuščanje ni človeško delo. Preprosto lahko prosimo: »Gospod, Ti veš, da ne morem odpustiti, vendar si Ti usmiljen, Ti si odpuščanje in čista ljubezen, Ti vedno odpuščaš. Tudi meni si že velikokrat odpustil, zato Te prosim, da daš svoje božansko odpuščanje v moje malo človeško srce. S Tvojim odpuščanjem v svojem srcu bom ozdravljen.« In bomo odpustili – to bo odpuščanje Jezusa samega, z Njegovim usmiljenjem. Treba **pa je hoteti odpuščati.**

Vi, apostoli moje ljubezni, morate moliti. Marija imenuje nas, ki jo

Julij-avgust 2019

41

poslušamo in živimo Njena sporočila, ***apostoli moje ljubezni***. Molitev je kot prihod vode v naša srca, ki so suha in prazna. Molitev daje veselje. Če nehamo moliti, se počasi sušimo – kot cvetlica, ki je ni nihče zalil, čeprav je bila zelo lepa ...

... da bi bili močni v duhu in bi mogli dojeti in odpustiti. Bolj kot spoznamo svojo šibkost, nesposobnost, svojo popolno praznino, bolj bo Gospod lahko napolnil našo notranjost! Ne more pa napolniti nekoga, ki je poln samega sebe.

Devica ponovi: ***dojeti in odpustiti***. Odpustiti pomeni razumeti osebo, zato molimo, da bi v njej odkrili dobre strani! V vsakem človeku je kaj dobrega in lepega. Ta lepota odraža Božjo podobo, po kateri smo bili ustvarjeni. Dojeti pomeni z nežnostjo preučiti osebo, ki nam je povzročila zlo ... Če malo bolje poznamo otroštvo nekoga, lahko marsikaj razumemo. Vprašajmo se: »Če bi bil na njegovem mestu, če bi živel tako, kot je on živel, kaj bi bilo pa z menoj?«

Vi, apostoli moje ljubezni, z razumevanjem in odpuščanjem dajete zgled ljubezni in usmiljenja. Mislim na svetega Štefana, ki so ga zaradi pričevanja za Jezusa kamenjali, on pa je prosil Gospoda, naj jim ne prišteva tega greha. S tem je sledil Jezusovemu **zgledu**, ki je v svojem neizmernem trpljenju molil k

svojemu Očetu: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« To je ljubezen in usmiljenje v polnem sijaju.

Da bi zmogli dojeti in odpustiti, je dar, za katerega je treba moliti in ga negovati. Moliti moramo, da bi se lahko borili proti mesenim mislim: ponosu, ljubosumju, zavisti, egoizmu, za katere smo »dovzetni« zaradi izvirnega greha ... **Marta Robin** pravi, da se Juda nikoli ni upiral svojim slabim mislim, ampak se jim je prepuščal. Slabe misli nas peljejo navzdol, ko pa molimo, se pot obrne navzgor. Če prenehamo moliti, se spet obrne navzdol.

Z odpuščanjem pokažete, da znate ljubiti. Ljubiti moramo z Božjo ljubeznijo. Človeška ljubezen se napaja v naši naravi. Ima rok trajanja. To je kot vino iz Kane Galilejske, ki je pošlo. Treba je vzeti vino, ki ga je naredil Jezus s čudežem, to je pa Božja ljubezen. Božja ljubezen pa črpa iz Boga. Prek molitve.

On vas ljubi z razumevanjem, odpuščanjem in s pravičnostjo ... Ko je Jezus videl Samarijanko, ni usmeril svojega pogleda na njeno prešuštvo, temveč jo je gledal z razumevanjem. Videl je stiske te žene, njeno ponižanost, njeno željo po ljubezni, ki ni bila nikoli nasičena, razumel je to ženo, njeno srce. Hotel ji je dati tisto, po čemer je hrepenela, še več – živo vodo svoje ljubezni. Vedel je, v kako bednem položaju je, in jo je razumel.

Drugi ženi je rekel: »Pojdi in ne greši več!« Odpustil ji je, **v svoji pravičnosti** pa jo tudi spodbudil, naj ne greši znova.

...kako vam daje mene – mater vaših src. Marija je Mati srca vsakega od nas – Oče je tisti, ki nam jo je dal, Ona je to sprejela z veseljem in neskončno ljubeznijo, Ona se nam daje, prihaja na zemljo, sem v Medžugorje, pa tudi na druge lokacije, tu že skoraj 40 let, da bi nas ohrabrila za pot svetosti. Marija je Očetovo darilo.

In glejte, tu sem med vami, da vas blagoslavljam z materinskim blagoslovom ... Blagosloviti pomeni pritegniti Božje zaklade na osebo, ki jo blagoslavljam. Bog je tisti, ki blagoslavlja. Toliko lepše je, če blagoslavlja prek Device, ki kot Mati ve, kaj potrebujemo.

...da vas pokličem k molitvi, postu, da vam govorim, da verujte, da upajte, da odpuščajte, da molite za svoje pastirje ... Post ob sredah in petkih (ne velja za bolne) ima veliko moč: odvrča vojne, odstranjuje zlo ... Na žalost se precej malo ljudi posti, kar pa zelo ustreza satanu.

Vabim vas ..., da brezmejno ljubite. Ljubiti brez meja pomeni prositi Gospoda, da nam pomaga ljubiti, da nam da svojo ljubezen. To je boj, kajti naša **človeška narava nas ne nagiba** k brezmejni božanski ljubezni. Ljubiti brez meja je naša prva poklicanost.

Otroci moji, sledite mi. Kot je Jezus rekel apostolom, pravi tudi Marija: sledite mi. Pomislim na mater Terezijo, ki se je kot deklica na neki poti držala mame za roko. Mama se je ustavila in rekla: »Vidiš, ne bojiš se, ker sem s teboj in ker vem za pot in veš, da se ne boš izgubila. Nekega dne pa me ne bo več. Zato vedno daj svojo roko nebeški Materi, Ona je tista, ki te bo odslej vodila.« In tako se je vedno pustila voditi nebeški Materi ... in pogledajte, kaj je naredila.

Moja pot je pot miru in ljubezni, pot mojega Sina. To je pot, ki vodi do zmage mojega srca. To je nekaj izjemnega! Kajti v Fatimi je Marija pričela govoriti o zmagi njenega Srca. Zmaga je po neki vojni, po nekem konfliktu ... in je treba vzeti orožje, da bi dosegli to zmago. Eksorcist je pripovedoval, da je iz nekega obsedenca satan kričal proti Marijinemu kipu: »Odstrani to, ker mi bo strla glavo.« Tako satan oznanja, da mu je Marija strla glavo! Naš boj je težak, dragi bratje in sestre, in bo še težji. A vzemite z veseljem **orožje**: molitev, post, vsakodnevno branje Svetega Pisma, mesečno spoved, in pri sveti maši dajte živega Jezusa v središče svojega življenja.

Pripravila: Marta Ciraj

<https://www.youtube.com/watch?v=hM3sQuddgRA>

MALA DEJANJA LJUBEZNI

Dragi prijatelji!

"Mariji obroki so serija velikega števila majhnih dejanj ljubezni. Če damo vsa ta dejanja in žrtve skupaj, to oblikuje čudovito stvar," pravi Magnus MacFarlane-Barrow, ustanovitelj Marijinih obrokov.

Za meseca junij in julij smo nakazali pomoč v znesku 3.280 €, kar zadošča za enoletno prehranjevanje v šoli za 210 otrok. Hvala vam!

Veronika, ki je ravnokar zaključila šolanje, je povedala tole:

»Ime mi je Veronika, prijatelji pa me kličejo Vero. Na vas mislim kot na prijatelje, ker ste del moje zgodbe.

Rada bi se zahvalila, da vztrajate v podpori Marijinim obrokom, da bodo še ostali otroci po svetu imeli priložnost za boljše življenje in izpolnili svoje sanje tako, kot sem jih jaz.

Bila sem ena prvih otrok, ki so prejeli Marijine obroke v šoli, in sem sedaj, ko sem ravno diplomirala na poslovni fakulteti, presrečna.

Moji starši so umrli, ko sem bila še

zelo mlada. Odraščanje brez mame in očeta je bilo zelo težko. Spat sem odhajala brez večerje in zjutraj sem šla v šolo s praznim želodcem. Marijini obroki so mi pomagali, da sem se lahko zbrala in poslušala svoje učitelje. Zelo trdo sem delala in sem bila zelo srečna, da sem bila ena izmed redkih izbranih ljudi, ki lahko gredo na javno univerzo v Malaviju.

Marijini obroki so mi pomagali, da sem postala to, kar sem. Zaradi vaše podpore lahko pomagam številnim drugim, predvsem otrokom.«

Marta Ciraj

Vir:

<https://www.marysmeals.org.uk/who-we-are/news-and-blogs/it-felt-great-to-graduate>

Možnost prispevanja darov:

DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,

IBAN SI56 61000-0020668137

SKLIC: 00 1983-2002

NAMEN: Marijini obroki

KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 31. julija do 2. avgusta, za Mladifest. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 2. avgusta zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 31. julija do 6. avgusta, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, povratek 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 31. julija do 6. avgusta, za Mladifest. Informacije in prijave: Klavdija 040/810-521.

Od 1. do 6. avgusta, za Mladifest. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: petrarnivec.tt@gmail.com ali Petra 030/308-686.

Od 13. do 16. avgusta, s skupnostjo Totus tuus. Romanje je namenjeno mladim, mladim po srcu in družinam (za varstvo poskrbljeno). Vabljeni tudi tisti, ki niso člani te skupnosti in želijo Medžugorje doživeti drugače. Duhovno vodstvo. Prijava in informacije: petrarnivec.tt@gmail.com ali Petra 030/308-686.

Od 31. avgusta do 1. septembra romanje v Medžugorje za Dolenjsko in Belo krajino. Odhod iz Novega mesta v soboto, 31. avgusta, ob 4.00, nato pot čez Metliko, Semič, Črnomelj, Vinico. Dodatne informacije in prijave: Branka 040/844-317.

Od 13. do 15. septembra. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, prihod 15. septembra v poznih večernih urah. Romanje bo potekalo v zbranosti in tišini. Premišljevali bomo, kako sprejeti križ. Prijave in informacije: Ivanka 070/766-577.

Od 13. do 15. septembra 2019. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 15. septembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 19. do 22. septembra romamo iz župnij od Jesenic do Kranja in še vsi drugi, ki vas zanima Medžugorje. Odhod z Jesenic v četrtek ob 4.30, nato pot mimo Radovljice, Begunj, Kranja in krajev, od koder bodo prijavljenci, proti Ljubljani, skozi Žužemberk do Vinice in nato v Medžugorje. Duhovno vodstvo. Informacije in prijave: jurij.bam@gmail.com ali Jurij 041/515-070.

Od 20. do 22. septembra. Odhod v petek ob 3.50 iz Smlednika, preko Medvod (4.00), Ljubljane-Šentvida (4.30), Ljubljane-Rudnika (4.40), Grosuplja (5.00), nato po avtocesti preko Obrežja v Medžugorje. Prihod nazaj v nedeljo pozno zvečer. Z nami bo duhovnik msgr. dr. Blaž Jezeršek. Informacije in prijave na romanje.medzugorje@gmail.com ali na telefon Tanja 041/487-210 (po 17. uri).

Od 4. do 6. oktobra, za rožnovensko nedeljo. Odhod iz Ljubljane petek, 4. oktobra, dopoldan, prihod v nedeljo, 6. oktobra zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686

Od 4. do 7. oktobra, za rožnovensko nedeljo. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, pot preko Ribnice in Kočevja, povratek 7. oktobra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 in Majda 01/836-19-24.

Od 4. do 7. oktobra 2019. Odhod ob 4.45 z avtobusne postaje v Novi Gorici, ob 5.00 iz Rožne Doline. Prijave: Darko 0039-0481-32121 ali 051/893-654 in Ana 05/302-25-03. Slovenski državljani potujejo z veljavno osebno izkaznico.

Od 11. do 13. oktobra 2019. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 13. oktobra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759

Od 18. do 20. oktobra. Odhod v petek ob 3.50 iz Smlednika, preko Medvod (4.00), Ljubljane-Šentvida (4.30), Ljubljane-Rudnika (4.40), Grosuplja (5.00), nato po avtocesti preko Obrežja v Medžugorje. Prihod nazaj v nedeljo pozno zvečer. Z nami bo duhovnik jezuit p. Mio Kekić. Informacije in prijave na romanje.medzugorje@gmail.com ali na telefon Tanja 041/487-210 (po 17. uri).

Od 8. do 10. novembra 2019. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 10. novembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759

Od 22. do 24. novembra. Odhod iz Ljubljane v petek, 24. novembra, dopoldan, prihod v nedeljo, 24. novembra, zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686

Od 30. decembra 2019 do 2. januarja 2020, za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, povratek 2. januarja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 30. decembra 2019 do 2. januarja 2020, za silvestrovo in novo leto. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

POMEMBNO OBVESTILO! POMEMBNO OBVESTILO!

Vsem bralcem revije *Mir*-Odmev Medžugorja, pa tudi vsem, ki podpirate Marijine obroke, sporočamo, da bosta 31. avgusta 2019 ukinjena dosedanja tekoča računa, odprta pri Novi Ljubljanski banki.

Imela sta številki: **SI56 0201 3025 9455 807** ter **SI56 0201 3026 1483 786**.

Namesto teh dveh sta že odprta nova pri Delavski hranilnici, in sicer svoj dar za revijo **Mir** lahko nakažete na TRR: **SI56 6100 0002 0667 555**, kar želite nameniti za **Marijine obroke**, pa na **SI56 6100 0002 0668 137**.

Hvala za razumevanje in upoštevanje napisanega ter lep pozdrav iz uredništva revije.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. **Nov TRR** za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555 (odprt pri Delavski hranilnici), **sklic:** 00 - številka naročnika (na naslovu je pred imenom in priimkom) -2019

Za **naročanje ali odjavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Pohod miru 2019

Foto: Radiopostaja MIR Međugorje

28. avgusta 1986. »Dragi otroci! Želim, da ste drugim zgled v vsem, še posebej v molitvi in pričevanju. Dragi otroci, svetu ne morem pomagati brez vas. Želim, da v vsem, tudi v najmanjših stvareh, sodelujete z menoj. Dragi otroci, pomagali mi boste, če boste molili s srcem in se mi popolnoma izročili. Tako vas bom mogla učiti in voditi po poti, ki sem jo z vami začela. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Dar za revijo 2€